

26/10-2016

Reformen av EUs gemensamma asylsystem och Dublinförordningen

Förra året ställdes Europa inför det största inflödet av asylsökande sedan andra världskriget. Det är tydligt att vår gemensamma politik inte klarade av denna utmaning. De inneboende svagheterna i den befintliga EU-lagstiftningen i kombination med såväl bristande implementering som stora skillnader i den nationella lagstiftningen bidrog till att skapa en kaotisk situation där nästan inga anländande asylsökande registrerades på ett korrekt sätt i det första land som de kom till. När Dublinsystemet sedan kollapsade för att medlemsländerna inte respekterade flyktingsystemet började asylsökande att röra sig fritt genom land efter land i Europa.

Allt eftersom strömmarna av asylsökande tilltog införde flera medlemsländer gränskontroller, vilket hotar den fria rörligheten på vår kontinent. Medlemsländerna försökte även att överträffa varandra i att ge sämre och sämre mottagningsvillkor i förhoppning att flyktingarna skulle bege sig till andra länder.

Det är uppenbart att dagens system inte är anpassat för den tid vi lever i. Europas asylsystem behöver genomgripande reformer för att se till att asylsökande får en rättvis bedömning av sina asylansökningar och EU:s medlemsländer måste dela på ansvaret för detta arbete. Bara så kan våra medborgare känna respekt för att systemet ger skydd åt dem som behöver men också trygghet i att våra myndigheter har kontroll över situationen. De som inte har rätt till skydd ska sändas tillbaka. Hjälp vi åt i Europa är detta inte en överstiglig utmaning, problemen börjar först när vi inte klarar av att samarbeta.

De huvudsakliga utmaningarna för ett nytt asylsystem

Den mest centrala förändringen som måste åstadkommas är att Europas länder delar rättvist på ansvaret för mottagandet av asylsökande. Ett system som lägger hela ansvaret på ett fåtal länder vid EUs yttre gränser kommer aldrig att fungera.

För att få till en rättvis fördelning mellan länderna bör den enskilde asylsökande inte kunna välja i vilket land som hen vill söka asyl. Däremot måste detta innebära att den asylsökande kan känna en trygghet i att en asylansökan kommer att behandlas på ett rättssäkert och korrekt sätt oavsett vilket medlemsland som gör prövningen.

Processerna i Dublinförordningen måste också bli mycket enklare och snabbare så att den som söker asyl får tillgång till en prövning så snart som möjligt. Reglerna måste också visa särskild hänsyn till sårbara grupper.

Cecilia Wikström (L) är Europaparlamentets ansvarige (rapporteur) för förhandlingarna kring revisionen av Dublinförordningen och Europas framtida asylsystem. Det innebär att det är hon som leder förhandlingarna inom parlamentet och som sedan kommer att leda förhandlingarna med ministerrådet om den framtida lagstiftningen.

Vid frågor kontakta antingen:

Daniel Sjöberg (politiskt sakkunnig): daniel.sjoberg@ep.europa.eu

Linda Aziz (pressekreterare): linda.aziz@ep.europa.eu

